

ломила федерација и то је она гранична линија или линија њеног разграничења са конфедерацијом. У ствари, федерација је и настала онда када је удруженим државама чланицама одузето то право да по свом нахођењу проглашавају ништавим савезне законе и не примењују их на својој територији.

С обзиром да је власт федералних јединица нижа од савезне, федералне власти, то су и њени акти нижи по снази од ових федералних и морају са њима да буду усклађени. У случају несагласности ових нижих аката са вишим, федералним, примењиваће се ови виши а то значи да и у случају сукоба савезног и посебних правних поредака, првенство има савезни поредак као виши и јачи. О овој усклађености правних поредака и аката нижих власти са актима више (федералне) власти старају се посебни органи – уставни судови а негде, као у САД (и земљама англосаксонског права), ту супремацију федералног поретка обезбеђују редовни судови на челу са Врховним судом.

Подређеност федералних јединица федерацији изазива и следећу битну карактеристику њиховог положаја а то је да немају право сецесије, иступања из федерације. То питање је дефинитивно решено још у Америчком грађанском рату, када су поражене сецесионистичке државе изгубиле право да иступају из Савеза по свом нахођењу чиме се и успоставила трајна и јака америчка федерација. Од тада, забрана сецесије је уграђена у темеље федерације јер би свако друго решење значило у ствари конфедерацију или лабаву заједницу. При томе право на сецесију не треба мешати са правом на самоопредељење које је уставом допуштено и по коме једна независна држава може да бира да ли ће живети самостално или удружена са другим у једну нову заједничку творевину. Има, истина, (и било је) и таквих федерација које признају и право на отцепљење својим федералним јединицама, као што је својевремено био случај са совјетском федерацијом од 1936. год. али је то један изузетак који не оспорава важност општег принципа да је сецесија недопустива и супротна духу федерације. Зато и када не постоји изричита забрана сецесије у федералном уставу, може да се изведе закључак да је она искључена као право федералних јединица и неспојива са федерацијом јер значи директну опасност по њен опстанак.

Иако федералне јединице нису суверене па тиме ни државе, ипак су њима сличне и као такве и функционишу и то са високим степеном самосталности која се изражава у њиховом праву да имају сопствени устав, законе и све врсте државних органа. Ово својство федералних